

Revontulista ja poroista, niistä sinä odotat minun kertovan. Jokin kauniin tarinan, valmiiksi pureskellun kuvan, joka on helppo nielaista. Sellaisia olet tottunut kuulemaan, erilaisia variaatioita yöttömistä öistä ja hyttysistä. Niissä ei ole mitään ihmeellistä, ei mitään kertomisen arvoista. Miten niin ei ole, kysyt nyt mustelmansävyisellä äänellä, olet loukkaantunut, ymmärrän sen – kaikkia ei voi miellyttää ja kitukasvuiset oksat nousevat lumesta tänäkin vuonna, vaikka säätiedotuksessa sanotaan, että yö on kylmä ja kokonainen. Haluat tietää miksi olen tätä mieltä, kuinka kehtaan ja kehtaanhan minä, kerron kaiken sen mitä ei pitäisi. Sillä vain sellaisilla tarinoilla on merkitystä, ne paljastuvat lumen alta kuin kielletyt koiranpaskat. Eikä rieskansyömisellä ole enää painoarvoa. Jos olisin saanut valita, olisin syntynyt, minne tahansa muualle kuin Kemijärvelle. Täällä ei ole mitään.

Jos Milliä ei lasketa. Enkä minä laske.

Sitä kuinka suutelemme nokkosten vuoraamalla maalla tai sitä, kuinka kosketamme toisiamme ja ryöpsähtelemme kuin hanasta paineella purkautuva vesi, aamuisin hän lojuu vieressäni kuin lukematon kirja, joka on valittu houkuttelevan kannen perusteella. Tämä kaupunki on syyllisyydestä ja pimeistä ajatuksista raskas, ihmisten pullonpohjista karanneet katseet kääntyvät sisäänpäin eivätkä aukea, eivät minulle, eivät tänään, kun kävelen keskustassa ja en missään, kun ympärilläni olijat haluavat määrittää minut joksikin toiseksi. Sanotaan, että saamen kieli on katoamassa, mutta entä minun kieleni, joka kulkee Millin vartaloa pitkin niin kuin porovaljakot kulkevat, piiskaten ja kysymättä lupaa, kuin aamun viaton katse järven halkeilevalla pinnalla. Joutsenten älämölöä, sitä me olemme, kun painaudumme kiinni toisiamme, niin että häpyluumme koskettavat. Kuin tunturilaulu värähtelisi sisällämme, kuullostamme samaan aikaan korkealta ja kolkolta. Milli kiltti, auta minua unohtamaan mie ja sie ja vittulanjängkä, se surkea elokuva, jonka katsoimme nimen takia, kaikki jonkun takia ja minä sinun takiasi. Eikä mikään tapahdu ilman syytä, siitä olen varma – sattumaa ei ole olemassa. Siksi mekin olemme tässä, purskahdamme nauruun kuin variksenmarjat, sinun ihollasi luomia kuin leipäjuustossa, narskut samalla tavalla hampaiden välissä, kun näykin nännejäsi, jotka ovat nousseet pystyyn kuin huutavat ajatukset. Ja jossain kauempana kasvaa klitoriksen muotoista kurjenkanervaa, vaaleanpunaisen hupun alla sinun herkin kohtasi, kuin kutittaisin sinua kymmenillä riekon sulilla.

Näetkö, kaikki nuo kasvojaan kurtistavat kaksijalkaiset, kun minä pidän sinua kädestä, he katsovat ohi tai pitkään, kummassakin on jotain ilkeää kuin lapsissa, jotka eivät ota mukaan pihaleikkeihin, joudun taas hyppynarunpyörittäjäksi ja toivon, että he kompastuvat kahteen väriin, mustaan ja valkoiseen. Sillä välin me kaivamme esiin väriliitumme ja piirrämmme maahan omat kuvamme, juuri sen kokoisiksi kuin haluamme. Olet lasiaissumentuma silmässäni, ilmestyit tyhjältä enkä saa sinua mielestäni, keinut edessäni ja kun yritän saada sinut kiinni ilmasta kuin lattialle lentävän korvakoruntaustan otat aina muutaman askeleen kauemmaksi, juuri niin, etten ehdi tarttua. Siksi pelkään, että kadotan sinutkin. Vain nainen voi tietää kuinka koskettaa naista, naalia pakenevassa yössä, karvapeitteen alla kohoilevaa sykettä, joka säteilee kaikkialle kehoon kuin soutajille kumartava oranssinhehkuinen valkokangas, joka on vedetty alas taivaan eteen. Vain minä tiedän, sinun syvimmat kohtasi, ne joista kiljaisu aukeaa, joista lähtevät kapteenia vailla olevat laivat, silloin kun sinun silmissäsi on tunturipöllön siivet, höyhenpukusi alla mustat kynnet, ne samat jotka pureutuvat ihoni alle kuin pakkanen, pysyvänä ja lähtemättömänä, vaikka yritän pyristellä irti. Mitään ei ole tehtävissä.

Mitä Korouoman rotkolaaksosta tai Suomen suurimmista jääputouksista, mitä mistään sellaisesta mikä on kiinnittynyt kallioon, valuttanut steariinimassaa paljaalle pinnalle, kielekkeelle, johon ei saa laittaa kieltä, koska se jää kiinni, niin kuin kaikki lämmin ja kylmä aina, kiltti ja ilkeä, vastakohtien ikuisuusvalssi, jokin itseä vieroksuttava mutta puoleensa vetävä piirre, jonka takia pidän sinua yhä kädestä kuin viimeistä ajatusta. Nökkahuilulla tanssivin sormin minä taiteilen reisisi sisäpinnoilla, uhanalaisia ovat nämä pehmeät hetket joihin upotan käteni kuin lapsi muovailuvahaan ja jos olisi elokuu täällä kasvaisi myyränporras, liuskamainen, teräväkärkinen ja alta karvainen. Ylitän lossilla rinnoistasi alaspäin laskeutuvan hikipisarareitin, se on rakennettu kahden päätepisteen varaan, joista toinen on g. älä huoli, allamme oleva vaijeri on meistä kaareutuva ja kesän mittainen.

Tunnen piikikkäät toiveet ihossani kuin joku pyörittäisi ompelutyynystä löytämänsä neulaa selkäytimessäni, olen väärä ja kummallinen, putoan tunturirotkoon eikä kukaan tule, vaikka huudan. Millin jäkäläsilmät loistavat ja tarttuvat minuun, nousen hänen katsettaan pitkin ylös ja kasvan jälleen kokonaiseksi kuin uivelo – minäkin nousen lentoon ja hukutan vesipisarapallomereen kaikki ne, joille tämä ei ole totta. Piirrän kepillä ympyrän, jonka sisään minä ja Milli jäämme, se on meidän suojamuurimme, kun hankikantokevät lakkaa kantamasta, kun keskiyön aurinko nousee ja paljastaa saunasta järveen syöksyvät kehomme, höyryämme purppuraisen liljataivaan alla – kiukaasta noussut ajatus, yhtä sihisevä ja polttava, kuin kaulaan unohtunut hopeariipus. Sykäyksittäin mekin kuumenemme, toisiamme vasten, kun hehkuva taivas roikottaa rykelmittäin kasvaneita pilviään, kuin uunissa paisuneita pullia, sillä tavoin mekin kohoamme ja tartumme kiinni toistemme kylkiin.

Missä punk ja kantaottavuus, rauhanmarssissa soivat peltirummut, niitä minä paukutan ja komennan kaikki syyttävät katseet nevaan, köytän jaloista tupasvillaan kuin tamponin naruun – ja vedän. Kerron Millille, että jalkojen sitominen on saanut alkunsa Kiinasta, jossa nuorten naisten varpaat taivutettiin jalkapöydän alle piiloon, sillä noihin aikoihin uskottiin, että mitä pienemmät jalat naisella oli, sitä kauniimpi hän oli. Milli pyöräyttää silmiään eikä voi uskoa kertomaani, sanon, että rakastan hänen suuria, grahamsämpylänmuotoisia jalkojaan, etten ole viemässä hänen varpaitaan minnekään, ne saavat heilua tuulessa kuin valkoyökönlehdet. yhtä kauniit varpaat ne ovat. Tiedätkö, valkoyökönlehti seisoo maassa nielu avoinna kohti taivaalta satavaa vettä, taas minä kysyn ja Milli nauraa ilkkurisesti ymmärtäen, sipaisee sitten leukaani toiveikkaana ja me kumpikin tiedämme. Kaadan hänet keskelle en mitään, sillä sellaista täällä on - autiota ja ujutun kielenkärkeni hänen syvimpään kohtaansa, hän vääntelehtii edessäni kuin verkkoon eksynyt nieriä, kouristuksenomaisesti ja nytkähdellen enkä ole aikeissa lopettaa, vaikka tunnen äidin painavan käden olkapäälläni, joka sanoo, että minä olen sairas.

Muutetaan Helsinkiin, siellä kaikki on paremmin, vaihdetaan revontulet raitiovaunuihin, hyttysenpuremat iltoihin, jotka saavat jalat kutiamaan, niin että on pakko tanssia – muistatko sen paukaman oikean puoleisessa pakarassasi, sivelit siihen kortisonivoidetta, sellaista illanviettoa minä tarkoitan, joka jättää jälkiä seuraavaan aamuun, sinipunertavia mustelmia kaulalle ja rintoihin kuin polttomerkkejä karjan kupeisiin. Näytät siltä kuin joku olisi pahoinpidellyt sinut, en osaa hillitä itseäni, väreilen kauttaaltaan ja laukean, kuin riekonmarjanpunainen veriaalto pyyhkäisisi ylitseni ja minä huojun jonnekin toiseen hetkeen, missä kaikki tämä on sallittua niin kuin Amsterdamissa kannabis, lähdetäänkö jo, muutetaan pois täältä ja sinä kohautat olkiasi, rakastelun jälkeen sinulla ei ole enää mielipiteitä, olet nihkeä ja limainen enkä osaa olla ilman sinua. Jos me emme olisi

syntyneet tänne, jos emme olisi ikinä tavanneet toisiamme, jos olisimme huomaamattomia ja helppoja lapsia, jos rakastaisimme oikealla tavalla oikeita ihmisiä, jos – sitten painat sormen huulieni päälle, se on kielto – vaikenen kuin äänensä menettänyt järripeippo, tuo on todella typerää, sanot tyytymätön ryppy kulmissasi, olet meikannut ne kuparinpunaisiin hiuksiisi sopiviksi ja tiedän sinun olevan oikeassa, Olen aina halunnut asua Kalliossa, se kuulostaa jännittävältä, paikalta jossa ei ole koskaan tylsää, jossa illat ovat valkoviininhuuruisia ja aamut voicroissantin tuoksuista, jossa kerrostalojen huoneet ovat korkeita ja avaria, ikkunat aukeavat aina merelle päin, vaikka meri olisi kaukana mutkittelevien ja kulmikkaiden talojen takana. Sinne minä haluan, taiteilijoiden keskelle, jossa on normaalia kulkea päässään kilopäin metrilakujenvärisiä rastoja tai puhua itsekseen, kukaan ei käänny katsomaan, saati sitten pysähdy kysymään onko kaikki hyvin, toista on täällä, kaikki tuntevat toisensa ja seisovat väkipakolla pakkasessa vain kuullakseen uusimmat juorut, arvostellakseen ihmisiä niiden pohjalta. Sillä muuta aktiviteettia täällä ei ole, tämä on poronpaskakylä, täynnä kieroon kasvaneita koivuja.

Me juoksemme keskustaan, Milliä hengästyttää ja pysähdymme jonnekin nurkkaan hihittämään, tämä kuva mielessäni kellahdan kapeaan sänkyyni, kuin sekin olisi tarkoituksella sellainen, jossa juuri ja juuri mahtuu kääntämään kylkeään, näen äidin kauhistuksesta vääntyneet kasvot, kun hän on huonekaluliikkeessä havahtunut siihen, että viereeni saattaa keskiyön tunteina hiipiä joku hänelle täysin tuntematon ihminen, siksi he ovat päätyneet kapeaan malliin, jossa on masentavat puujalat, täysin tietämättömänä siitä, että kaikki tuo voisi tapahtua rivossa päivänvalossa, äidin ja isän aviovuoteessa, sillä sinne minä Millin olen jo kerran vienyt. Riisunut hänet kokonaan ja antanut tapahtua kaiken sen, mitä he ovat kaikki nämä vuodet yrittäneet estää. En sulje sälekaihtimia. Niiden raoista laskeutuva valo raidoittaa alastomat vartalomme, kuin seeprojen juovaiset kyljet, mekin hirnumme jälleennäkemisen riemusta, siitä että Milli on tullut takaisin, tivaan häneltä, millaista Kreikassa on, ovatko talot värikkäitä, välkehtiikö turkoosi meri, onko jylhää ja kivikkoista ja Milli nyökkää aina. Hyväilyjeni myötä hän on muuttunut rennommaksi versioksi itsestään, painan korvani kiinni hänen vaaleanpunaista nännipihaansa vasten ja kuuntelen hänen sydäntään, se pamahtelee tasaisesti pienten rintojen välissä, on kallellaan korvaani kohti, kuin koukeroinen simpukka, jonka Milli on minulle tuonut – täälläkin kohisee.

Eikä mene aikaakaan, kun pakkaan tavaroitani, otan mukaani kaiken, paitsi Millin ja sanon etten tule koskaan takaisin. Äiti on tyrmistynyt, tyttökuulta, heitä jo tommonen houruaminen pois ko et sie mikkään lammas ole, enkä sano enää mitään, olen menossa jo, roikotan matkalaukkua perässäni, sen leukojen välistä pursuaa sukka, minulla on kaikki mitä tarvitsen – lippu seuraavaan junaan, puristan sitä kädessäni ja kuljen keskustan läpi, ne jotka tuntevat katsovat perään. Ja voi kuinka nautinkaan siitä, suoristan selkäni ja jätän taakseni tuon kaiken ahtaan ja pimeän, teen sen mitä he eivät ikinä uskaltaisi ja nousen junaan, joka vie minut pois täältä. Helsinki – kadut täynnä ihmisiä ja melua, avonaisista vaateliikkeistä jalkakäytävälle kantautuvaa nopeatempoista musiikkia, joku soittaa kadullakin – kellopeliä, jonka eteen on asetettu hattu ylösalaisin, johon hyväsydämiset ohikulkijat voivat heittää muutaman kolikon. Olen yksi heistä, kaivan kolikoita taskustani ja tiputan hattuun, soittaja kumartaa suurieleisesti ja hymyilee, Kaivokadulla sama toistuu, törmään kultaiseen miimikkoon, hän seisoo kuin patsas, vaikka lapset kirkuvat, pomppivat ja taputtavat käsiään – mikään hänessä ei liikahda, annan hänellekin muutaman kolikon, ne ovat viimeiseni

ja samalla hetkellä, kun kolikko tippuu hattuun, miimikko kohottaa jalkaansa ja alkaa tanssia, lapset osoittavat häntä sormillaan ja aukovat suutaan hämmennyksestä. Tässä kaupungissa on jotakin satumaista, kuin mikään ei olisi totta, mutta on kuitenkin ja talot kohoavat edessäni korkeina, ne huokuvat jotakin vanhaa, mennyttä aikaa. Tuulellakin on suuntansa, se luikkii Mannerheimintietä pitkin eteenpäin, seuraan sitä aukeavaan yöhön räikeän punaisissa korkokengissäni, kun olen purkanut tavarat tyhjäan asuntooni, oloni on kuin lapsella, joka on karannut kotoa ja tilaan gin tonicin, johon on upotettu limetinviipeitä. Täällä kaikki on toisenlaista.

Baari on pelkkää kiiltävää pintaa ja bilemekkokimallusta, keikutan lantiotani tanssilattialla Antti Tuiskun tahtiin, perkele hänkin on kotoisin pohjoisesta, Rovaniemeltäpä hyvinkin. Näen, kuinka vieressäni kaksi naista suutelee toisiaan, he ovat kiihkeässä nousuhumalassa, näykyvät toisiltaan korvalehtiä irti. Ajattelen Milliä ja minua huimaa, ravistelen hänet mielestäni ja pyydän sinitukkaista tyttöä jatkamaan iltaa yksioöni, jonka seinät ovat vinossa, juomme halpaa viiniä suoraan pullosta ja kuuntelemme jotakin huonoa musiikkia, joka soi taustalla vain siltä varalta, että puhe taukoaa, kerron hänelle kaiken Kemijärvestä ja tunturimyrskyistä, että Lappi on niin kaukana kaikesta, että siellä asuvat ihmiset ovat ahdasmielisiä ja rajoittuneita, että joidenkin tunturien päältä lumi ei sula koskaan, että yöt ovat muumilaakson mörön ja minipossun värisiä, aurinkomurskaa alusta loppuun ja sitten hän tarttuu minuun kuin mielessä käyneeseen ajatukseen, me kaadumme huohottaen huoneen keskellä olevalle patjalle kuin pelastusveneeseen. Hän tekee käsistään kupit rintojeni ympärille, hautoo niitä kuin sinisuohaukka poikasiaan enkä minä tunne mitään, ympärillämme pelkkää korvakäytäväkohinaa ja tyhjyyttä, tajuan, kuinka yksin olen. Hän repii paitaa pois yltäni, vaatien ja raivoisesti, annan hänelle periksi ja myötäilen hänen jokaista liikettä, kuvittelen sen auttavan, mutta Milli keikkuu mielessäni, kuin lapsi tuolilla, jota on kielletty keikkumasta, kohta sattuu – sanotaan.

Aamulla irtoripset ovat liimautuneet kiinni toisiinsa, muuranneet silmät umpeen, repäisen ne irti kuin laastarin – mahdollisimman nopeasti, ikkunoiden takana kohoaa päivä ja sinitukkayttö on hakenut meille kahvia ja croissanteja, Hän etsii vaatteitaan lattialta kuin keräisi ajatuksiaan viime yön jäljiltä, Milli on yrittänyt soittaa minulle, kymmenen kertaa, croissantin murut takertuvat kiinni kuiviin huuliini, joissa on vielä hailakkaa punaa, joka oli alun perin tummemman sävyistä, mutta pyyhkiytynyt yön aikana valkoiseen tyynyliinaan raskausarpien näköisiksi viiruiksi ja viirussa ovat sinitukkaytön silmät, kun hän katsoo minua ja kallistaa päätään, kuin koira, joka yrittää kuulla paremmin. Menen parvekkeelle tupakalle, pelkissä rintaliiveissä ja pikkuhousuissa, täällä saa olla vähän boheemi. Kännykkäni piippaa, ruudulle ilmestyy teksti: Lähdin tulemaan sinne...", avaan viestin nähdäkseni sen kokonaan, "Nähdään pian. Rakastan sinua.". Nieveskelen hetken ja sytytän toisen tupakan, savu nousee ilmaan kuin taitoluistelijan piruetti, kun palaan takaisin olohuoneeseen, sinitukkayttö on lähtenyt, pöydällä on lappu, jossa hän sanoo yrittävänsä ehtiä vielä kirjallisuudenluennolle, kulmaan hän on kirjoittanut numeronsa, Ryttyään lapun ja heitän sen avonaisesta ikkunasta alas kadulle, missä ihmiset talloivat sen päälle, sillä tavoin toivon kaiken muuttuvan vähemmän todelliseksi, mutta kun Milli saapuu ja laskee painavan urheilukassinsa eteeni kertoen tullessaan toisiin ajatuksiin, muuttavansa tänne, minä tiedän, että niin ei tapahdu. Halaan häntä enkä osaa sanoa mitään.

Milli puristaa kättäni, en voi viedä häntä luokseni, siellä haisee homehtuneelle orgasmille, ehdotan, että katselisimme hieman ympärillemme, nousemme raitiovaunuun, jonka nivelet narisevat, se kuljettaa meidät Ruoholahteen, polvemme kolisevat toisiaan vasten, vaikka yritän hivuttautua kiinni ikkunan puoleiseen laitaan, mahdollisimman kauas hänestä, kaikesta tästä. Milli ei näe minussa mitään poikkeavaa, katsoo vain niin kuin on katsonut tuhat kertaa aiemminkin, yritän kohdistaa oman katseeni jonnekin toisaalle, lattianrajassa olevaan liiskattuun purukumiin, edessä istuvan naisen takinkaulukseen, jonka pesulapuissa on pikimustat kirjaimet H&M, Milli painaa päänsä olkapäälleni, ajelehtii kanssani eteenpäin, kuin järveen pudonnut pajupuun lehti. Kuinka kauan pitää roikkua pää alaspäin ennen kuin kuolee? Puoli tuntia? Ja jossain läpinäkyvän lasin takana pyöräilijä kaatuu, mies pyyhkii multaa polvistaan ja nostaa nurmikolle tupsahtaneen vispipuuronvärisen Jopon ylös, kohottaa ruskeasankaisia lasejaan, jotka ovat valahtaneet nenälle ja jatkaa matkaansa kuin mitään ei olisi tapahtunut. Sillä tavoin minäkin teen, päätän, etten ole koskaan asunut Kemijärvellä tai rakastellut sinitukkatyttöä. Milli keinahtelee raitiovaunun nytkähdysten mukaan pakaralta toiselle, kellahtaa sitten kylkeäni vasten kuin hylje veden liukastamalle kalliolle – minäkin pakenen alta ja väistän sivuun. Olen kuin Kotajoki, virtaan molempiin suuntiin ja pysyn sulana vesilinnuille. Eniten pelkään itseäni.

Nimimerkki: Kirsikkakynttilä